

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/360/2013
Identifikačné číslo spisu:	7805203297
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7805203297.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej: L. Q., nar. XX. R. XXXX, bytom T., o vymoženie 268,87 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rožňava, pod sp. zn.: 8Er/107/2005, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. júla 2013, č. k.: 16CoE/336/2012-46, takto

rozhodol:

- I. Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. júla 2013, č. k.: 16CoE/336/2012-46, v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania z a s t a v u j e .
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- III. Dovolanie oprávneného o d m i e t a .
- IV. Povinnnej sa náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 268,87 EUR (8 100,-- Sk) s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe notárskej zápisnice spísanej 13. februára 2005 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod č. N 784/2005, NZ 6431/2005 a NCRLs 6361/2005 (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Rožňava uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Rožňava uznesením z 10. júla 2012, č. k.: 8Er/107/2005-20 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Oprávneného zaviazal povinnosť uhradiť odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 21,55 EUR súdnemu exekútorovi v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený s povinnou uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnej úver. Súčasťou predtlaču zmluvy o úvere bolo aj plnomocenstvo, ktorým povinná ako splnomocniť splnomocnila tam uvedeného advokáta Mgr.

Tomáša Kušníra, na spísanie notárskej zápisnice, obsahom ktorej bolo uznanie záväzku z úveru v jej mene tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý jej majetok do výšky vzniknutej pohľadávky, alebo jej zostatku a príslušenstva. Zároveň sa povinná zaviazala uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice a taktiež na uzavretie záložnej zmluvy podľa § 552 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) alebo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva podľa § 553 OZ. Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru súd považoval za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, aj keď demonštratívny výpočet neprijateľných podmienok § 53 ods. 3 OZ takúto podmienku výslovne nespomína. Súd dospel k záveru, že splnomocnenie udelené povinnou Mgr. Tomášovi Kušnírovi priamo v zmluve o úvere nie je platným právnym úkonom povinnej a Mgr. Tomáš Kušnír ani ním splnomocnený substitučný zástupca nemohli pred notárom platne a v mene povinnej vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného podľa § 22 ods. 2 OZ. Súd poukázal, že rozpor bol daný tým, že advokát, ktorý mal povinnú pri uznaní dlhu a spísaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere veriteľom - oprávneným. Povinná nemala možnosť ovplyvniť výber právneho zástupcu a dopredu súhlasila so spísaním notárskej zápisnice, aj keď v čase uzatvárania zmluvy nebolo isté, či bude mať dlh alebo nie. Súd skonštatoval, že splnomocnený zástupca povinného v rozpore s právnou úpravou uvedenou v OZ a v zákone o spotrebiteľských úveroch uznal v mene povinnej sumy, ktoré v notárskej zápisnici neboli presne vyčíslené, iba zosumarizované a navyš sa zaväzoval na úroky z omeškania v neprípustnej výške, konal v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 OZ, preto je právny úkon vyhlásenia advokáta Mgr. Tomáša Kušníra ako splnomocnenca povinnej urobený pred notárom neplatný v zmysle § 39 OZ, nakoľko odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom. Notárska zápisnica ako formálne vykonateľný exekučný titul existuje, ale nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom, keďže bola spísaná o absolútne neplatnom právnom úkone. Súd na základe vyššie uvedeného exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu, že exekučný titul je nevykonateľný.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Odvolací súd uviedol, že pri spisovaní notárskej zápisnice o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou je nevyhnutná účasť dlžníka, a to buď osobne alebo prostredníctvom riadne splnomocneného zástupcu. Je teda vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami, medzi ktorými je konflikt záujmov a takáto zmluva je v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) absolútne neplatná a nemôžu z nej vzniknúť žiadne práva a povinnosti. V zmluve o úvere chýba nepochybný relevantný prejav vôle povinnej splnomocniť advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na vykonanie vyhlásenia v jej mene. Predmetná notárska zápisnica teda neobsahuje prejav vôle povinnej o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou, a preto nemôže byť exekučným titulom voči tejto osobe. Odvolací súd preto súhlasil so závermi súdu prvého stupňa, podľa ktorých notárskej zápisnici chýba jej materiálna vykonateľnosť, a teda nie je možné, aby bola spôsobilým exekučným titulom. Preto nie je možné na jej základe vykonávať exekúciu proti povinnej. Odvolací súd na základe uvedeného považoval odvolateľom namietaný postup súdu prvého stupňa pri preskúmaní notárskej zápisnice za súladný so zákonom. Z týchto dôvodov podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie, pretože predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom.

Oprávnený ďalej navrhol prerušiť exekučné konanie za účelom podania žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Odvolací súd poukázal na ust. § 251 ods. 4 O. s. p. a na ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, preto ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. na exekučné konanie nemožno aplikovať, a teda nemožno exekučné konanie prerušiť tak, ako to žiadal oprávnený. Odvolací súd k tomu uviedol, že je bez právneho významu, či povinná v právnom vzťahu s oprávneným vystupovala ako spotrebiteľ, a teda či ustanovenie, ktorým splnomocnila

Mgr. Tomáša Kušníra na jej zastupovanie pri spisovaní notárskej zápisnice napĺňalo charakter neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, resp. či v danom prípade bola správne aplikovaná Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko notárska zápisnica v predmetnom konaní nie je spôsobilým exekučným titulom, a to pre neplatné zastúpenie povinnej pri jej spisovaní podľa § 22 ods. 2 OZ, teda pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného. Splnomocnenie, ktoré povinná udelila pri podpise zmluvy, advokátovi konajúcemu za oprávneného za účelom uznania dlhu povinnej voči oprávnenému, je neplatným právnym úkonom, a preto je aj uznanie dlhu na základe takto udeleného splnomocnenia absolútne neplatným právnym úkonom (uznesenie ÚS SR II. ÚS 404/2010-16 zo dňa 30. septembra 2010).

Odvolačný súd preto nepovažoval návrh na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie za opodstatnený a z tohto dôvodu návrh na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákon č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania, nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ“, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne interpretovali a aplikovali § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a tiež ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v dovolaní špecifikoval.

Povinná sa k odvolaniu oprávneného vyjadrila, že je odkázaná na dávku v hmotnej núdzi a jej príjem činí cca 220,-- EUR, mesačne uhrádza poplatok za elektrinu vo výške 60,-- EUR. Povinná ďalej vo svojom vyjadrení uviedla, že má päť detí, z toho štyri deti sú školopovinné, ktoré si vyžadujú dosť finančných prostriedkov a takmer všetko ide na zabezpečovanie stravy. Vzhľadom k tomu, povinná nedokáže svoj dlh uhradiť v plnej výške naraz a napriek tomu je ochotná túto situáciu riešiť spôsobom mesačných splátok vo výške 10,-- EUR mesačne.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach v časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých - tak, ako aj v tomto prípade - podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu zo 14. marca sp. zn. 3 Cdo 28/2013 a sp. zn. 3 Cdo 24/2013, ako aj z 25. marca 2013 sp. zn. 3 Co 7/2013) s tým, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa (rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania, a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím odvolacieho súdu) a najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 (veta druhá) O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanvej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. proti napadnutému uzneseniu daná.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinnej; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Uvedené právne závery dovolací súd zastáva aj v preskúmvanej veci. Námietka oprávneného, že súdy

oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak, ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z., účinným od 9. augusta 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie oprávneného však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danom prípade exekúciu zastavil uznesením z 10. júla 2012 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevezhliadol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom.

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinnej.

Na podporu uvedených záverov dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 160/2013 považoval vyššie uvedenú argumentáciu za primeranú odpoveď k námietke oprávneného, že preskúmanie a vyhodnotenie obsahu listín (dokazovanie) v exekučnom konaní bolo vykonané bez jeho účasti, napriek tomu, že v konaní malo byť nariadené pojednávanie a že mu bolo odopreté právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Ústavný súd porovnal na účely overenia slovenského prekladu rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/08 viaceré jeho jazykové verzie a dospel k výkladu, že všetky zhodne potvrdzujú záväzok súdu ex offio nariadiť „vyšetrovanie“ (a nie „dokazovanie“) za účelom zistenia, či súdna doložka tvorí súčasť spotrebiteľskej zmluvy podliehajúcej smernici Rady 93/13 EHS. V zmysle uvedeného výkladu ústavný súd konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offio zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa únieového práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávneného na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom.

Dovolací súd sa stotožnil s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Rovnako nie je dôvodná námietka oprávneného, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o námietke oprávneného, ktorou namieta nesprávne

právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

IV. Právo na náhradu trov odvolacieho konania vzniklo povinnej v zmysle 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 2 O. s. p., nakoľko oprávnený zavinil, že sa odvolacie konanie muselo zastaviť, a preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania. V dovolacom konaní vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania úspešnej povinnej zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy odvolacieho a dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.